

Arrest

nr. 246 561 van 21 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 2 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 1 augustus 2019 dient verzoeker bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) stelt op 22 november 2019 vast dat dit verzoek onontvankelijk is, omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in [...] (Jemen) op [...]. U heeft de Jemenitische nationaliteit, bent van Arabische origine en soenniet. U was nooit politiek actief. U komt uit een gezin met acht kinderen. Uw ouders overleden toen u nog kind was. Uw familie is financieel welgesteld. U woonde in [...] (Jemen).

Op 11/11/2014 verliet u Jemen en vluchtte u naar Saoedi-Arabië omwille van problemen met Huthi-milities. Kort voor uw vertrek uit Jemen werd u door Huthi's opgepakt. U werd één week opgesloten en tijdens uw gevangenschap mishandeld. Bij terugkeer naar Jemen vreest u nieuwe problemen met Huthi-milities en heeft u schrik om gedwongen gerekruteerd te worden. Voorts kaart u de algemene onveilige situatie en de epidemieën in Jemen aan. In Saoedi-Arabië werkte u in een parfumzaak in de hoofdstad Riyadh. Op 01/01/2018 verliet u Saoedi-Arabië uit vrees te worden teruggestuurd naar Jemen. Uw arbeidscontract werd immers niet verlengd. U reisde legaal vanuit Saoedi-Arabië naar Mauritanië. In februari 2018 vertrok u naar Mali, waarna u doorreisde naar Algerije en Marokko om uiteindelijk op 28/03/2018 in Spanje aan te komen. Op 13/04/2018 diende u in Spanje een verzoek om internationale bescherming in. Na uw aankomst werd u eerst twee maanden opgevangen in een kamp in Melilla. Hierna werd u ondergebracht in een hotel in Burgos, waar u twee maanden verbleef. In augustus 2018 werd u overgeplaatst naar Alicante en ondergebracht in een appartement, waar u tot aan uw vertrek uit Spanje eind juli 2019 heeft verbleven. Tijdens uw verblijf in Spanje ontving u 350 euro. U had toegang tot medische zorgen en volgde Spaanse les. Begin 2019 kreeg u een werkvergunning. Uw zoektocht naar werk leverde geen resultaat op. Op 05/06/2019 ontving u in Spanje de status van subsidiaire bescherming. Omdat u in Spanje geen werk vond en de steun van de overheid op korte termijn zou worden stopgezet, besloot u naar België te vertrekken. Op 28/07/2019 vertrok u per vliegtuig uit Spanje en reisde u naar België, waar u dezelfde dag aankwam. Uw neef, [T.O.H.A.] [O.V. nummer ..., CGVS ...] reisde vanuit Spanje mee naar België. Op 01/08/2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. U verliet Spanje omwille van de slechte levensomstandigheden. U kaart de problemen met taalopleidingen en werkgelegenheid aan. Alsook haalt u aan dat u als statushouder geen recht meer had op financiële ondersteuning en er geen huisvesting voorzien is. Evenmin had u recht op een ziekteverzekering.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw Jemenitisch paspoort en uw Jemenitische identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u de status van subsidiaire bescherming verkregen heeft in Spanje op 05/06/2019.

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek tot internationale bescherming doet u de levensomstandigheden in Spanje gelden. In het bijzonder kaart u de problemen met taalopleidingen en het gebrek aan werkgelegenheid in Spanje aan. Alsook geeft u aan dat u als statushouder niet financieel ondersteund wordt, geen recht heeft op huisvesting en geen ziekteverzekering krijgt (CGVS, p. 3 en p.7-12).

In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat u in dit opzicht als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordien in de algemene economische situatie tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Spanje verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammad Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Met betrekking tot de problemen die u aanklaagt voor statushouders op het vlak van taalopleidingen, werkgelegenheid, financiële ondersteuning, toegang tot huisvesting en ziekteverzekering, dient het CGVS vooreerst op te merken dat dit louter problemen van socio-economische aard zijn.

U verklaart dat de overheidssteun die u tijdens de asielpprocedure ontving (o.m. op vlak van huisvesting en financiële ondersteuning) kort na het verkrijgen van een verblijfsrecht zou worden stopgezet (CGVS, p.7).

Bij bovenstaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u in juli 2019 kort na het verkrijgen van uw verblijfsrecht (5 juni 2019) Spanje heeft verlaten en u niet wachtte tot uw Spaanse verblijfskaart werd afgeleverd (CGVS, p.3 en p.7). Hieruit kan allerm minst worden afgeleid dat u geprobeerd heeft om uw rechten als statushouder te laten gelden en de intentie had om zich te vestigen in Spanje om er een verder leven op te bouwen. U verliet Spanje nog voor de overheidssteun werd stopgezet (CGVS, p.7 en p.11). Rekening houdend hiermee kan u dan ook niet met recht en reden concluderen dat er geen mogelijkheden waren op het gebied van opvang en huisvesting.

U verklaart dat u in Spanje niet begeleid werd in uw zoektocht naar werk (CGVS, p.8), doch hierop doorgevraagd blijkt dat u gedurende vier maanden Spaanse les volgde, het Rode Kruis u inschreef voor een cursus ter voorbereiding op werk (CGVS, p.8) en uw advocaat u heeft doorverwezen naar een arbeidskantoor (CGVS, p.12). Het feit dat het niveau van de Spaanse lessen laag lag en u op een wachtlijst terecht kwam voor het volgen van een voorbereidingscursus, kan de Spaanse overheid bezwaarlijk verweten worden (CGVS, p. 8 en p.10). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u naliel zich grondig te informeren over de mogelijkheid tot het volgen van andere taalcursussen (CGVS, p.10). Gevraagd of u elders taallessen kon volgen, zegt u hiervan geen weet te hebben en voegt u eraan toe dat u weet dat het in België anders is (CGVS, p.10). U verklaart in Spanje zes maanden naar werk te hebben gezocht en in alle restaurants in Alicante uw curriculum vitae heeft achtergelaten. (CGVS, p.10-12). Alsook klopte u aan bij verschillende wasserijen (CGVS, p.11). U verklaart in dit verband dat uw kennis van de Spaanse taal en het feit dat u geen voorbereidende cursus volgde uw zoektocht naar werk heeft bemoeilijkt (CGVS, p.11). Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat u heel snel na het verkrijgen van verblijfsrecht Spanje heeft verlaten (CGVS, p.3), waaruit kan besloten worden dat u onvoldoende geprobeerd heeft om toegang tot de arbeidsmarkt te verkrijgen.

Tot slot verklaart u in dit verband dat statushouders in Spanje geen rechten hebben in Spanje (CGVS, p.8). Dit stemt niet overeen met bovenvermelde informatie dat Spanje als lidstaat van de EU gebonden is door het recht van de Europese Unie, waarvan u die internationale bescherming geniet gebruik kan maken. Bovenvermelde zijn louter beweringen die u niet kan staven. U haalt in dit verband enkel aan dat mensen die u kent met een verblijfsvergunning in Spanje op straat leven of terugkeerden naar Algerije (CGVS, p.8). Uit uw verklaringen blijkt dat u naliel om u met de hulp van mensenrechtenorganisaties of uw advocaat grondig over uw rechten te informeren (CGVS, p.8).

Rekening houdend met bovenstaande dient te worden besloten dat u onvoldoende ernstige pogingen heeft ondernomen om u in de Spaanse samenleving te integreren en uw rechten als statushouder te doen gelden.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden opgemerkt dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Spanje loopt, dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Spanje en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in tijd en hernieuwbaar. Dit is echter niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig is, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RVV 30 maart 2017, nr.184 897).

Het door u neergelegde paspoort en identiteitskaart doen hieraan geen afbreuk aangezien ze betrekking hebben op uw identiteit en nationaliteit, elementen die hier niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat uw neef, [T.O.H.A.], (CGVS [...]) ook een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Het verzoek van uw neef is heden nog in behandeling door het CGVS. Hierbij dient te worden aangestipt dat elk verzoek om internationale bescherming op haar individuele merites beoordeeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Jemen. “

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 57/6, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel,

van het redelijkheidsbeginsel, van de redelijke termijnvereiste, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

1. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt als volgt: De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer: (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 33, 2, a van de Procedurerichtlijn (richtlijn 2013/32/EU) en laat toe dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard "als de verzoeker al internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat".

2. Een dergelijke beslissing op grond van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet moet echter worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

Deze termijn werd niet gehonoreerd door verweerder, waardoor een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot internationale bescherming niet meer kan worden genomen op grond van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet. Het verzoek tot internationale bescherming dateert van 1 augustus 2019. Uiteindelijk werd de bestreden beslissing genomen op 22 november 2019.

Door de bestreden hierop alsnog te baseren, schendt verweerder artikel 57/6, §3, derde lid Vreemdelingenwet.

3. Bovendien schendt een dergelijke beslissing, waarbij de beslissing werd genomen tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker op grond van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet ondanks het duidelijk overschrijden van de termijn van vijftien werkdagen, de redelijke termijnreis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De wetgever heeft voorzien dat, aangezien een verzoeker om internationale bescherming een volgend verzoek indient, er binnen vijftien werkdagen reeds een beslissing moet worden genomen indien met dit verzoek niet-ontvankelijk wil verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Deze termijn is, derhalve, zeer kort.

Het verzoek tot internationale bescherming dateert van 1 augustus 2019. Uiteindelijk werd de bestreden beslissing genomen op 22 november 2019.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

Ook op basis van de redelijke termijnvereiste blijkt derhalve dat verweerder niet meer over de mogelijkheid beschikt op 22 november 2019 om de aanvraag van verzoeker als nietontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van meer dan vijftien werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

*In eenzelfde lijn beroept verzoekster zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349).*

Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als niet)ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet, gelet op uit blijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van vijftien werkdagen.

Door echter op 22 november 2019 alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

3. Bovenvermelde verplichting dient samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd.

Hierdoor wordt de verzoekende partij niet in kennis gesteld van de redenen waarom de wettelijke termijn van vijftien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 57/6, §3 Vreemdelingenwet gelezen met de artikelen 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

TWEEDE ONDERDEEL

4. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt als volgt: [...]

Artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 33, 2, a van de Procedurerichtlijn (richtlijn 2013/32/EU) en laat toe dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard "als de verzoeker al internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat".

Geen van beide rechtsbronnen legt expliciet voorwaarden op bij het nemen van die beslissing, zoals een onderzoek naar de leefomstandigheden in de andere lidstaat.

De fundamentele mensenrechten uit het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) en het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) moeten evenwel steeds gerespecteerd worden.

Het terugsturen van een verzoeker om internationale bescherming mag nooit een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Het Europese Hof van Justitie stelt dat het in uitzonderlijke gevallen kan dat in een lidstaat de fundamentele rechten van een verzoeker om internationale bescherming in gevaar komen. Er is daarvoor niet noodzakelijk sprake van systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van de lidstaat.

5. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt aan dat verzoeker actueel een Spaanse verblijfstitel heeft verkregen in Spanje en deze thans nog steeds heeft: "Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u de status van subsidiaire bescherming verkregen heeft in Spanje op 05/06/2019"; stuk 1, pagina 1).

Deze aannahme berust niet op een zorgvuldig onderzoek door de verwerende partij, aangezien niet afdoende werd onderzocht of verzoeker ook actueel in het bezit is van de status van subsidiair beschermde in Spanje.

Artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn (de Richtlijn van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming) voorzien immers de mogelijkheid voor de nationale lidstaat om de verworven status te herroepen, in te trekken of te beëindigen.

Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen derhalve opwerpt dat verzoeker in het bezit zou zijn van de subsidiaire beschermingsstatus in Spanje op 22 november 2019, dan dient vooreerst te worden nagegaan of verzoeker deze status actueel nog bezit. De toekenning van de subsidiaire bescherming dateert immers van 5 juni 2019, waardoor het niet uit te sluiten valt dat de Spaanse overheid ondertussen een recentere beslissing heeft genomen over de subsidiaire bescherming.

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat dergelijk onderzoek werd verricht.

Gelet op de huidige stand van het dossier, middels gelet op de devolutive werking van het beroep, is er een onvoldoende onderzoek uitgevoerd om de nood aan internationale bescherming als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te beoordelen.

Het dient hierom te worden vastgesteld dat in huidig dossier wezenlijke elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming ontbreken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De bestreden beslissing dient derhalve in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden.

6. Ondergeschikt wijst de verzoekende partij erop dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Spanje en wijst verzoeker erop dat hij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Spanje niet effectief maakt. In het bijzonder wijst de verzoekende partij - als kwetsbaar persoon – op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Spanje in zijn specifieke situatie na het bekomen van het beschermingsstatuut (zie verder hieronder).

Verzoeker verliet Spanje op 28 juli 2019, nadat werd vastgesteld dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus zou verkrijgen in Spanje. Verzoeker was op dat moment reeds langdurig op zoek naar werk in Spanje (in Alicante, waar hij verbleef). Verzoeker klopte aan bij allerlei restaurants en wasserijen om een job te vinden, maar dit leverde geen succes op.

Verzoeker deed nochtans al wat hij kon om zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten (op basis van de beschikbare mogelijkheden in Spanje). Hij volgde de cursussen die er voor hem beschikbaar waren (zoals het volgen van Spaanse lessen), maar het niveau van de Spaanse lessen lag er laag. Verzoeker trachtte zich tevens in te schrijven voor het volgen van een cursus rond arbeidsbegeleiding, maar kwam slechts op een wachtlijst terecht. Hierdoor kon verzoeker zijn kansen op tewerkstelling niet vergroten, terwijl hij reeds herhaaldelijk had tracht om een job te vinden.

Het verwerven van een (arbeids)inkomen is nochtans essentieel. Verzoeker heeft immers – als kwetsbaar persoon - gewezen op het gebrek aan huisvesting, ondersteuning en medische bijstand in Spanje in zijn specifieke situatie. Verzoeker dient hierdoor op een zelfstandige manier een leven op te bouwen.

Verzoeker verliet Spanje toen het duidelijk werd dat hij geen overheidssteun meer zou verkrijgen na de toekenning van de subsidiaire bescherming en dat hij geen reële kansen op tewerkstelling had (hetgeen zijn ervaring hem had geleerd, zie hierboven). Verzoeker besloot hierop naar België toe te komen.

Verzoeker verliet Spanje dus "snel" na het verkrijgen van de status van subsidiair beschermde, zoals de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt in de bestreden beslissing, maar wel met goede redenen. Het bleek immers reeds maandenlang dat verzoeker geen kans zou hebben om zich ergens te vestigen en een (arbeids)inkomen te verwerven terwijl het duidelijk werd dat verzoeker zelfstandig zou moeten instaan voor o.a. zijn huisvesting en (medische) ondersteuning.

Het wordt dan ook niet geduid welke initiatieven verzoeker kon nemen om zijn situatie in Spanje te verbeteren, dan wel op welke wijze zou blijken dat verzoeker onvoldoende ernstige pogingen heeft ondernomen om zich in de Spaanse samenleving te integreren en zijn rechten als statushouder te doen gelden.

De verzoekende partij wijst op bovenvermelde tekortkomingen, zoals door verzoeker aangehaald tijdens zijn persoonlijk onderhoud, waardoor hij - ondanks het verkrijgen van een beschermingsstatuut in Spanje - het land diende te verlaten.

De verzoekende partij wijst erop dat hij hierdoor geen effectieve bescherming tegen refoulement geniet in Spanje en dat hij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Spanje niet effectief maakt. In het bijzonder wijst de verzoekende partij op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Spanje in zijn specifieke situatie na het bekomen van het beschermingsstatuut.

Het onderzoek van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is om bovenvermelde redenen gebaseerd op een onzorgvuldige beoordeling, minstens blijkt dat er een onvolledig en onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd.

Verzoeker wijst erop dat het voldoende is aangetoond dat in zijn individueel geval er sprake is van een risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest en dat de toegekende bescherming in Litouwen niet effectief is.

De voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6 §3, 3° Vreemdelingenwet zijn niet vervuld, waardoor de bestreden beslissing deze bepalingen schendt."

Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De bestreden beslissing geeft aan te zijn genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al een dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet ontvankelijk is, omdat (i) uit zijn verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in Spanje, (ii) zijn basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet in Spanje zijn gegarandeerd en zijn levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM en (iii) niets erop wijst dat zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet meer geldig is. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht, waarbij uitvoerig wordt ingegaan op de verklaringen die verzoeker aflegde met betrekking tot de redenen waarom hij Spanje heeft verlaten.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoeker nog voorhoudt dat de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden omdat in de bestreden beslissing nergens wordt uiteengezet waarom de termijn van vijftien werkdagen waarbinnen deze beslissing overeenkomstig artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet had moeten worden genomen in zijn geval werd overschreden, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker licht niet toe – en de Raad ziet niet in – wat de relevantie is van deze kritiek voor de inhoudelijke beoordeling van de bestreden beslissing.

Het middel kan niet worden aangenomen in zoverre het steunt op een miskennis van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991.

3.2. Zoals reeds werd aangegeven, steunt de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing, voor zijn vaststelling dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Spanje, enerzijds op verzoekers eigen verklaringen en anderzijds op de stukken van het administratief dossier.

Het administratief dossier bevat zowel een Eurodac-hit waaruit blijkt dat verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Spanje als een brief van de Spaanse autoriteiten van 19 september 2019 waarin zij meedeelden dat zij aan verzoeker op 5 juni 2019 de subsidiaire beschermingsstatus hebben toegekend.

Verzoeker betwist niet dat hem in Spanje reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend. Hij suggereert enkel dat hij actueel mogelijk niet langer over een internationale beschermingsstatus in Spanje beschikt en hij verwijt de commissaris-generaal voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet te zijn nagegaan of hij actueel nog steeds de subsidiaire beschermingsstatus geniet in Spanje en er over een bijhorend verblijfsrecht beschikt.

In dit verband heeft verweerder er terecht op gewezen dat, overeenkomstig artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming

genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (verder: de kwalificatie-richtlijn), verblijfsvergunningen die worden afgegeven aan personen aan wie een internationale beschermingsstatus is toegekend weliswaar beperkt zijn in de tijd en hernieuwbaar, maar dat dit niets afdoet aan het feit dat de internationale beschermingsstatus blijft gelden zolang dit nodig is. Verweerder heeft tevens, op correcte gronden, gesteld dat de internationale beschermingsstatus slechts in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden kan worden beëindigd. Uit artikel 24 van de kwalificatie-richtlijn blijkt duidelijk dat de lidstaat die een internationale beschermingsstatus toekende de verplichting heeft om de betrokken vreemdeling, zolang diens status niet werd beëindigd, tot een verblijf op zijn grondgebied toe te laten. Te dezen brengt verzoeker geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat hij Spanje heeft verlaten, er sindsdien niet meer officieel verblijft en niet meer in contact staat met de Spaanse overheid kan niet worden afgeleid dat verzoeker er niet langer over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt. Er blijkt dus geen belemmering voor verzoeker om terug te keren naar Spanje. Hij geeft weliswaar aan dat hij Spanje heeft verlaten voor het verkrijgen van de verblijfstitel, maar hij kan in dit verband na zijn terugkeer de nodige stappen zetten voor het verkrijgen van deze titel. Hiervoor blijven geen concrete moeilijkheden.

Uit niets blijkt dat verzoeker zich actueel niet langer kan beroepen op de internationale beschermingsstatus die hem werd toegekend in Spanje. De commissaris-generaal is bijgevolg in beginsel bevoegd om het verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting in Belgisch recht is van artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

3.3. Zoals verzoeker aanhaalt, voorziet artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal zijn beslissing in toepassing van het eerste lid, 3° van deze wetsbepaling in beginsel dient te nemen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming. Het is niet betwist dat de bestreden beslissing buiten deze termijn is genomen. Evenwel moet worden opgemerkt dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, brengt het overschrijden van de termijn van vijftien werkdagen geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Uit het niet nemen van een beslissing tot onontvankelijkheid van het verzoek binnen de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn, kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal niet langer toepassing kan maken van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van dezelfde wet. Nog minder kan verzoeker worden gevolgd waar hij lijkt aan te geven dat het verzoek in zijn geval ten aanzien van Jemen, en niet ten aanzien van Spanje, moet worden onderzocht, nu de procedure-termijnen geen impact hebben op verzoekers verkregen beschermingsstatus in Spanje. Verzoeker slaagt er ook niet in om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat hij persoonlijk is benadeeld door het gegeven dat de bestreden beslissing is genomen buiten de voorziene termijn van vijftien werkdagen. Er kan net worden geargumenteed dat de langere duur van de procedure als gevolg heeft dat verzoeker hierdoor net langer de tijd had om aanvullende elementen en stukken te verzamelen ter staving van zijn relaas. Een miskenning van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.4. Spanje is, net als België, als lidstaat van de Europese Unie gebonden door het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan een internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die internationale bescherming werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over een voldoende en reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie benadrukte in zijn arrest van 19 maart 2019 inzake Ibrahim e.a. (de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, hierna: het arrest Ibrahim) zo ook het wezenlijk belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten in het Unierecht, om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden (punt 84). Het Hof bracht

in herinnering dat *“het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”* (punt 83). Bijgevolg, zo vervolgde het Hof, moet in het kader van het GEAS worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM. Het Hof benadrukte dat ook de toepassing van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn, in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking vormt van het beginsel van wederzijds vertrouwen (punt 85).

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat verzoeker, die in Spanje een internationale beschermingsstatus verkreeg, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan zijn beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten zijn verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat zijn levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Toch, zo stelde het Hof in het voormelde arrest, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (punt 86).

Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden. In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (punt 88).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (punt 89). Dit wordt toegelicht als volgt:

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)” (punten 90- 91).

3.5. Verzoeker kan het vermoeden dat is gestoeld op het Unierechtelijke vertrouwensbeginsel dus slechts weerleggen wanneer hij aantoonst dat de door Spanje geboden bescherming niet (langer) effectief of toereikend is, omdat er in dat land sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor een terugkeer naar Spanje tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer

verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de betrokken persoon niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest Ibrahim, punt 90 e.v.).

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of levensomstandigheden mogelijk gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, kan niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest, dat overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker moet dus zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de lidstaat van de Europese Unie waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (arrest Ibrahim, punt 89 e.v.; zie in dezelfde zin HvJ 19 maart 2019, Jawo / Bundesrepublik Deutschland, C-163/17.)

3.6. Tijdens zijn gehoor bij de commissaris-generaal maakte verzoeker, wat Spanje betreft, melding van problemen om taalopleidingen te volgen, een gebrek aan werkgelegenheid, een gebrek aan financiële ondersteuning, een gebrek aan huisvesting en het ontbreken van een ziekteverzekering. Hij wees erop dat de overheidssteun die hij in Spanje genoot, in het bijzonder op het vlak van huisvesting en financiële ondersteuning, zou worden stopgezet. Hieromtrent deed de commissaris-generaal evenwel de volgende vaststellingen:

(i) verzoeker verliet Spanje kort na het verkrijgen van het verblijfsrecht en wachtte zelfs niet op de afgifte van de verblijfskaart, waaruit niet blijkt dat hij werkelijk heeft geprobeerd om zijn rechten als statushouder te laten gelden en hij werkelijk een intentie had om zich te vestigen in Spanje;

(ii) verzoeker genoot nog overheidssteun op het ogenblik dat hij Spanje verliet, waardoor hij niet met recht en reden kan concluderen dat er geen mogelijkheden waren op het gebied van opvang en huisvesting;

(iii) verzoeker verklaarde weliswaar dat hij niet werd begeleid in zijn zoektocht naar werk, maar hierover doorgevraagd blijkt dat hij gedurende vier maanden Spaanse les kon volgen, dat het Rode Kruis hem inschreef voor een cursus ter voorbereiding van werk (zij het dat hij op een wachtlijst terecht kwam) en dat zijn advocaat hem doorverwees naar een arbeidskantoor; verzoeker gaf verder weliswaar aan dat hij het niveau van de taallessen laag vond, maar hij liet vervolgens na om zich dan grondig te informeren over de mogelijkheid tot het volgen van andere taallessen; in zoverre verzoeker zijn moeilijke zoektocht naar werk in Spanje verklaarde door het gebrek aan kennis van de Spaanse taal en het feit dat hij geen voorbereidende cursus voor werk kon volgen, wordt erop gewezen dat rekening houdend met het gegeven dat verzoeker zo snel na het verkrijgen van het verblijfsrecht Spanje heeft verlaten kan worden besloten dat hij onvoldoende heeft geprobeerd om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt;

(iv) verzoeker beperkte zich tot loutere beweringen dat hij als statushouder in Spanje geen rechten zou hebben en liet verder na om met de hulp van mensenrechtenorganisaties of zijn advocaat grondig te informeren naar zijn rechten.

Samenvattend stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker onvoldoende ernstige pogingen deed om zich te integreren in de Spaanse samenleving en om zijn rechten als statushouder in Spanje te laten gelden. Hij oordeelt dat verzoeker geen gegronde vrees koestert en geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Spanje, en dat zijn basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet zijn gegarandeerd en zijn levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel van het 3 van het EVRM.

3.7. Voormelde beoordeling door de commissaris-generaal getuigt van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de door verzoeker afgelegde verklaringen.

3.8. Verzoeker voert aan dat de levensomstandigheden voor hem in Spanje wel degelijk neerkomen op onmenselijke of vernederende behandelingen en dit het beschermingsstatuut ineffectief maakt. Hij wijst op algemene wijze op een gebrek aan huisvesting, werk, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Spanje. Hij herhaalt zijn verklaringen dat hij lange tijd, maar zonder resultaat naar werk heeft gezocht in Spanje, dat het niveau van de lessen Spaans laag was, dat hij op een wachtlijst werd geplaatst voor het volgen van een cursus rond begeleiding naar werk en dat hij Spanje verliet toen het duidelijk werd

dat de overheidssteun zou stoppen en omwille van het gebrek aan kansen op werk. Hij betoogt dat het duidelijk was dat hij geen kans zou hebben om zich ergens te vestigen in Spanje en er een arbeidsinkomen te verwerven om zo zelfstandig in te staan voor onder meer huisvesting en (medische) ondersteuning. Hij stelt dat niet wordt geduid welke initiatieven hij nog kon nemen om zijn situatie in Spanje te verbeteren en op welke wijze hij onvoldoende ernstige pogingen deed tot integratie in de Spaanse samenleving en om zijn rechten als statushouder in Spanje te doen gelden.

Verzoeker blijft allereerst in gebreke aannemelijk te maken dat zijn eerdere ervaringen in Spanje de hoge drempel van zwaarwichtigheid bereiken om te worden gekwalificeerd als onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tijdens zijn verblijf in Spanje steeds ondersteuning heeft kunnen genieten van de Spaanse overheid en dat hij er, ook nadat hij een positieve beslissing kreeg inzake zijn verzoek om internationale bescherming, nog een beperkte tijd huisvesting en financiële steun kon genieten. Tot zijn vertrek kon verzoeker er in een appartement verblijven en kreeg hij 350 euro. Hij gaf wel aan dat deze steun een maand na zijn vertrek zou worden stopgezet. Verzoeker maakte geen melding van omstandigheden tijdens zijn eerdere verblijf in Spanje die hij heeft ervaren als onmenselijk of vernederend.

Het gegeven dat verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet in Spanje na een bepaalde tijd op zelfstandige wijze huisvesting en eten zou moeten zoeken, betekent nog niet dat hij door deze lidstaat wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Op basis van de gegevens zoals deze voorliggen, kan de Raad de commissaris-generaal verder bijtreden in zijn beoordeling dat verzoeker onvoldoende ernstige pogingen deed om zich te integreren in de Spaanse samenleving en om zijn rechten als statushouder in Spanje te laten gelden.

Verzoeker betwist niet dat hij Spanje reeds verliet kort na het verkrijgen van het verblijfsrecht en hij zelfs niet wachtte op de afgifte van de verblijfskaart. Er kan worden aangenomen dat dit verblijfsrecht en deze verblijfskaart zijn kansen op het vinden van werk enkel kunnen verbeteren. Verder gaf verzoeker aan dat de reden waarom hij nog geen werk had gevonden er vooral in bestond dat hij de taal niet goed beheerste (gehoorverslag, p. 8). Hieruit blijkt dus geenszins dat er voor verzoeker geen mogelijkheden zouden zijn om te werken in Spanje, wel dat hij hiervoor zijn kennis van het Spaans mogelijk nog dient te verbeteren. Verzoeker weerlegt de vaststelling van de commissaris-generaal niet dat hij naliet om, indien hij het niveau van de hem aangeboden taallessen te laag vond, zich dan grondig te informeren over de mogelijkheid tot het volgen van andere taallessen. Er moet ook worden benadrukt dat niet blijkt dat verzoeker zich enkel kan integreren en de Spaanse taal kan aanleren indien er hiertoe een (gratis) onderwijsaanbod is vanwege de overheid. Een taal kan ook worden aangeleerd door zelfstudie en door actief contacten te onderhouden met andere personen, bijvoorbeeld via vrijwilligerswerk. Voor de uitoefening van bepaalde beroepen is ook geen heel uitgebreide talenkennis vereist.

Zoals verzoeker aangaf, stond hij verder in Spanje op een wachtlijst voor een cursus om hem te begeleiden naar de arbeidsmarkt. Verzoeker verklaarde dat hij niet wachtte om deze cursus te kunnen volgen, omdat hij op straat dreigde te belanden (gehoorverslag, p. 8). Evenwel gaf hij eerder aan dat hij nog een maand overheidssteun, dit is huisvesting en financiële steun, kon genieten (gehoorverslag, p. 7). Bovendien verklaarde verzoeker nog als volgt: *“Zelfs indien ze hulp krijgen van organisaties, want die zijn er wel, voorzien die [...] altijd maar opvang voor heel korte duur, voor periode om mensen op de arbeidsmarkt te krijgen”* (gehoorverslag, p. 8). Verzoeker maakt dus geenszins aannemelijk dat er voor hem, in afwachting van het volgen van de voormelde cursus en het vinden van werk, geen mogelijkheden meer waren tot verdere steun en huisvesting.

Verzoeker weerlegt verder ook geenszins de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij naliet om in Spanje, met de hulp van mensenrechtenorganisaties of zijn advocaat in dit land, grondig te informeren naar zijn rechten als statushouder. Hij toont geenszins aan dat er na stopzetting van de overheidssteun die voortvloeit uit de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming voor hem als statushouder in Spanje geen mogelijkheden zijn om nog ondersteuning te genieten, zodat hij in zijn basisbehoeften kan voorzien.

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij, als statushouder, geen reële perspectieven heeft om in Spanje zijn leven uit te bouwen en er in menswaardige omstandigheden te wonen en te werken. Hij heeft nagelaten voldoende en overtuigende inspanningen te leveren om de rechten en voordelen die met zijn status gepaard gaan te doen gelden.

Verzoeker wijst op zeer algemene wijze op een gebrek aan huisvesting, werk, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Spanje, maar blijft in gebreke om met een concreet begin van bewijs aannemelijk te maken dat hij hier geen toegang toe kan hebben of dat hij hiervoor, indien vereist, niet de nodige ondersteuning zal kunnen genieten in Spanje. Er blijkt bovendien ook geenszins dat verzoeker actueel een ernstig gezondheidsprobleem heeft waardoor hij verplicht is om een beroep te doen op de medische faciliteiten in dat land. Er blijkt dus evenmin dat hij op deze grond actueel een bijzonder kwetsbaar profiel zou hebben of dat er enig gezondheidsprobleem speelt dat zijn zelfredzaamheid, bijvoorbeeld op de arbeidsmarkt, kan hinderen. Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker aangaf dat hij afkomstig is uit een financieel welgestelde familie en hij in het verleden reeds financiële steun heeft kunnen genieten van zijn familie, onder meer om de reis naar Europa te betalen (gehoorverslag, p. 11). Er blijkt niet dat hij, indien nodig, niet andermaal tijdelijke financiële steun van zijn familie kan genieten.

Rekening houdend met wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Hiervoor kan het niet volstaan om zijn verklaringen te herhalen.

Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofd sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij bij een terugkeer naar Spanje, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terecht komen of dat zijn levensomstandigheden aldaar de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij daadwerkelijk was verhinderd om in Spanje in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is slechts gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker concreet aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker nog hekelt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om te duiden welke stappen hij had moeten zetten om zijn situatie in Spanje te verbeteren, benadrukt de Raad dat het onderzoek van de commissaris-generaal in het licht van het weerlegbaar vermoeden dat een persoon die internationale bescherming verkreeg door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden, geenszins inhoudt dat de commissaris-generaal exact duidt hoe, waar, in welke omstandigheden en onder welke voorwaarden verzoeker toegang zou kunnen krijgen tot huisvesting en financiële dan wel andere steun in Spanje. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om aan te tonen dat de aan hem verleende bescherming in Spanje niet actueel of ontoereikend zou zijn, quod non in casu, zoals blijkt uit wat hoger is uiteengezet.

3.9. Verzoeker betoogt thans nog dat hij geen bescherming tegen refoulement zou genieten in Spanje. Dit is echter niet meer dan een blote bewering. Verzoeker brengt in dit verband geen enkel begin van bewijs naar voor dat Spanje personen die er een internationale beschermingsstatus genieten alsnog zou verwijderen van zijn grondgebied.

3.10. Uit het voorgaande volgt dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Spanje werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje. Er blijkt niet dat verzoekers basisrechten in Spanje als persoon die er internationale bescherming geniet niet gegarandeerd zijn of dat Spanje het non-refoulement beginsel niet naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.11. Gelet op het voorgaande brengt verzoeker geen elementen aan waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Spanje. Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Spanje, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

3.12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder door te besluiten dat zijn in België ingediende verzoek om internationale

bescherming onontvankelijk is, artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest of artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

3.13. Verzoeker toont evenmin aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing de redelijke termijnvereiste niet zou zijn gerespecteerd. Bovendien ziet de Raad niet in – en verzoeker toont niet aan – welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Verzoeker kan immers niet beweren te zijn benadeeld door de lange duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde slechte behandelingen en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat een vernietiging van de bestreden beslissing omwille van de schending van de redelijke termijn tot gevolg heeft dat de commissaris-generaal opnieuw een beslissing zal moeten nemen inzake verzoekers verzoek om internationale bescherming, zodat hij nog langer zal moeten wachten op een uitspraak daarover.

3.14. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien is voldaan aan drie voorwaarden: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685). Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan en maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3.15. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit wat voorafgaat is gebleken dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt. Dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet opgelegde termijn van orde heeft zoals hierboven reeds werd aangehaald geen rechtsgevolgen, zodat ook hieruit geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan worden afgeleid.

3.16. In zoverre verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door de commissaris-generaal werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid de redenen waarom hij zich niet (meer) op de bescherming van de Spaanse autoriteiten kan beroepen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.17. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden aanvaard, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.18. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.19. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS